

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

66. In die Animarum, tripart. Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis
exorare. 2. Machabæorum. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

frax honoris & venerationis. O infelices; quos & ipse condemnauerat & creaturæ, dum alios persequuntur innocuos. O infelix Absalon, persequens Davidem! In quo illud verum sit, manifestè cernitur: *Conuertetur dolor eius in caput eius, & in verticem ipsius iniquitas eius descendet.* In vertice enim, ubi paternum gestare contendebat diademam, punitur, dum à coma arboris suspensus tenetur, creatura insensibilis iustè vindictam exerceat in iniustum persecutorem. O infelices senes, inveterati dierum malorum, Susannam persequentes propter iustitiam & castitatem! Quia & ipsi tandem accusante arbore, in crimine deprehenduntur, & plectuntur.

Conclusio. Concludamus tandem hunc de beatitudinibus tractatum, & quandoquidem hæc solæ viæ sint, quibus ad regna cælorum pertingitur ab electis, convertamus vota in cælum ad eum qui has docuit vias; & dicamus: Tu, Domine Iesu Christe, qui Doctor es iustitiæ, & dator gratiæ, auxilia te nobis in hac sæculi via confragosa, & hanc dona gratiam, ut quam verbo & exemplo docuisti, imitari valeamus paupertatem, & terrenarum rerum contemptum, humilitatem & mansuetudinem, ut de terra morientium peringamus ad terram viventium, ad regnum cælorum. Infunde quoque verum luctum, & compunctionem pro peccatis nostris & alienis: Infunde desiderium ardens gratiæ tuæ & amoris, sicem esuriam que æternæ salutis, ut tandem consolationem & futuræ vitæ satietatem accipiamus. Da quoque cordis sectari munditiam, & erga proximos misericordiam, ut te videamus, & coram te misericordiam consequamur misericordibus promissam. Denique, da pacem interiore & exteriori, qua tibi placeamus etiam in mediis persecutionibus, tandemque in patientia perseverantes mercedem adipiscamur, tribulatis & in finem usque cerrantibus apud te repositam.

IN DIE ANIMARVM.

LECT. 67. Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, &c. 2. Machab. 12.

Pars I. *Cur pro defunctis orare sanctum.* **Deus, 7.** Rememoranda est historia ex 2. Machabæorum 12. quomodo Dux fortissimus Iudas Machabæus nonnullos ex suis bello perdidit, vindicantem Deo eorum peccatum, quia ex templis idolorum donaria clam sustulerant, quod diserte verum erat, jubente Deo ut capta idola & omnis idolatriæ suppellex comburantur, neq; in ullos domesticos usus convertantur. At illi sub suis tunicis hæc elanculum absconderant: quod deprehensum fuit, dum sepulturæ mandaretur. Interim post orationem qua rogabant, Iudæi commilitones Deum, ut oblivioni traderetur hoc eorum peccatū, hoc est ut perfectè eis deleteretur, misit Iudas Dux

eorum ex collatiâ pecuniâ Ierosolymam duodecim millia drachmas (quæ drachmæ, si Hebræe fuerint, duo millium scutorum aureorum possunt efficere, ajuunt quidam) offerrentur pro peccatorum sacrificia, sicq; plenè expiantur. Superponebat istud eorum peccatum (saltem in plerisque) veniale fuisse, fortè ratione exiguæ quantitatis: aut si mortale erat, eos ante mortis articulum poenituisse: Quia piè credendum erat, eos qui ceciderant in bello pro religione suscepto non fuisse impoenitentes in fine vitæ. Vade & dicitur quod hi cum pietate dormitionem acceperant; quapropter credentur iuvandi precibus & sacrificiis vivorum.

Ex hac historia, & particulari factò, deducitur hæc conclusio generalis: Sancta & salubris est cogitatio pro defunctis & exorare, ut à peccatis solvantur. Quæ conclusio mirè torquet hæreticos, quia clarissimum continet exemplum, & Scripturæ testimonium evidens, pro suffragiis defunctorum. Hæc pronuntiata à Spiritu sancto sententia paulò latius à nobis est explicanda, & rationes afferendæ, cur sancta hæc sit cogitatio, curque salubris tam defunctis, quam vivis orantibus.

Dicamus ergò primò, sanctam esse hanc cogitationem, quia divinæ legi conformis est, quæ misericordiam commendat & præcipit erga iudigos. *Dei con-* Qui autem magis indigent quam defuncti, qui in penis purgatorii detinentur, ubi & gravissimè afflicti sunt; quidem eis afflictio est, in primis ob poenam damni, ex parte visionis divinæ, qua pronuntiatur, ad quam scivari jus tibi competere: ejus certè dilatio gravis omnino eis est, & amara. Deinde ex parte poenæ sensus gravissimus eis cruciatus est: quia poena ignis, qua ibi torquentur, gravior est omni poena huius mundi. Eadem nempe est cum poena qua reprobi torquentur in inferno, solum quod differentia est, quòd hæc sit æterna ista autem tandem finem habeat. An non igitur reprehensione digni sunt qui laurè epulantur, & bibunt vinum in phialis, interim nihil compatiuntur super afflictis in carcere illo durissimo? An non è contra benedictione digni sunt, qui gratiam mortuis non denegant, sed per orationes ac sacrificia, aliæque pietatis opera eos convivii cœlestis participes faciunt?

De sacrificio Agni dum mentio fit, sic dicitur: *Sin minor sit numerus, ut sufficere possit ad vescendū Agnum, assumet vicinum suum qui junctus est domui suæ.* Hoc de Agno legali. Idem dicitur de Agno mystico Eucharistico, quem sacrificamus & sumimus. E quidem plusquam sufficiens est, nec à nobis consumi potest: assumendi ergò sunt vicini, partem illis distribuamus. Qui sunt hi vicini? Certè animæ in purgatorio vicinitatem quandam nobiscum habent, quæ degunt non quidem super terram, sed in ipsa terra, in loco tamen viventibus vicino-ri. Quapropter cum habeant nobiscum charitatis unionem, jure eas assumimus, ut de nostro Agno & sacrificio participant: Quod si vel saltem mica in nobis est charitatis, de micis cadentibus è mensa nostra.

nostra spirituali partem eis demus. Vnum de profundis unum requiescat in pace, una precatiuncula pro defunctis, nunquid quidam micæ censentur mensæ spiritualis; Ergo vel ob tantillum non tradamus eas oblivioni, ne divinæ legi & charitati adversemur.

2. Quia legi nature conforme.

Dicamus secundò, sanctam esse hanc cogitationem, quia legi nature est conformis, quæ inculcat: *Quicquid vultis ut faciant vobis homines, & vos facite illis.* Quid existens in ardoribus illis cruciantibus, non optaret liberari, & quidem quanto citius? Ergo te & tua impende in subsidium eorum qui cruciantur ditissimè, sicut ibi fieri velles. Id verò citius faciendum, quia illi nulla ratione se juvare possunt, sicut hi qui adhuc in vita agunt. Ipsi enim sunt in statu satis patienti, non satis facienti; nec nisi aliorum auxilium possunt adjuvari.

Exemplum

Hæc est ratio quam vir quidam prudens & sanctus nomine B. benedictus, Ord. S. Dominici, allegabat B. Bertrando ejusdem Ordinis viro illustri, primò Provincie Provinciali. Solebat ipse quotidie pro suis & viventium peccatis celebrare, raro pro defunctis. Interrogavit eum F. benedictus, cur ita frequenter sacrificaret pro peccatis viventium, & non potius frequenter pro mortis? Respondit: *quia defuncti de sua salute certi sunt, non autem suam suam in periculo.* Cui F. benedictus: *si sunt duo mendicij, alter membris sanis, alter illis carens, utri potissimum opitalaberis?* Respondit: *illi qui minus se juvare potest.* Tunc benedictus: *hi sunt defuncti, quibus nec os ad confitentem, nec manus ad operandum, sed nostram opem postulant. Viri autem peccatores os & manus habent, quibus sibi possunt consulere.* Cum verò à sua sententia non deduceretur Bertrandus, sequenti nocte apparuit ei terribilis defunctus, & fasce lignorum mirè eum compressit, deciesque & amplius ipsum excitans illa nocte, perterruit. Itaque in aurora benedictum ad se vocans, enarrat totius noctis historiam: ac deinde religiose & lachrymabundè sæpius ad aram accessit pro defunctis sacrificaturus. Ita habet vita S. Dominici l. 3. c. 8. & Chron. Prædicatorum, juvanda ergo sunt animæ illæ, quæ ligatis pedibus & manibus non possunt se juvare; sicut optarem juvari, si in eadem necessitate degeremus: hoc nos ad monet lex nature inscripta in cordibus nostris.

3. Sanctum quia sic Ecclesia semper docuit

Dicamus tertio, sanctam esse hanc cogitationem, quia Ecclesia (quæ sancta est, & non nisi sancta docet) sic semper nos docuit, & admonuit. Quapropter ex Apostolorum instituto sancivit, ne unquam Missæ sacrificium offeratur, nisi cum memoria speciali defunctorum, ut locum refrigerii lacus & pacis inveniant. Nunquam decantat Horas canonicas, nisi & participes illos faciat, per hunc versum omnes terminans: *Fidelium anime per misericordiam Dei requiescant in pace.* Propterea etiam universale hoc festum, sive solemne Commemorationem defunctorum, quotannis instituit, (exemplo S. Odilonis primùm inducta) ut convi-

vium specialissimum, & auxilium efficacissimum exhiberet. Denique, singulis mensibus ordinat officium recitari defunctorum die prima non impediri: immò & singulis hebdomadis diem primum à Dominica eorum auxilio destinavit.

Non abimilis est Ecclesia Mater nostra, & Mater pie defunctorum, Resphæ uxori Saulis, quæ cum septem filii Saul ætati fuissent in ciuem à Gabaonitis, tollens ita siliicium subtravit sibi supra petram ab initio messis, donec stillaret aqua supra eos. Hoc est, subtravit sibi facem, manens per omnes dies, oransque Deum, ut sic placaretur, quia fames in Israel erat ob peccatum Saulis. Manit ergo donec pluvia veniret, cuius inopia fames accendat & pluvia illa ostendebat Deum jam esse placatum. Hic quidem est sensus literalis, sed in sensu accommodato ad nostrum propositum dicamus: Quid est, donec stillaret aqua super eos? Cur ram diu mulier hæc defunctis additit donec perfunderentur aqua? Certè hic innuit potest officium quod defunctis Ecclesia bona mater præstat, non cessans pro eis orationem fundere, donec celestis rore peruliter refrigerium inveniant, donec stilla caelestis misericordiae defluat. Hoc præstat in sacro & cilio per preces & sacrificia, & alia penalis opera. Nestillam quidem participant aut guttam qui in inferno degunt. Licet tota illam deposcant æternitate cum Epuloneat in Purgatorio existentibus stillam & rivulos possimus impetrare de Fontibus Salvatoris, de misericordiae divinæ stillicidiis,

2. Reg. 1.

Exemplum

Audi quod refert Lucas Episc. Thudensis in historia miraculorum S. Ildorici. 31. Anima cuiusdam Sacerdotis apud Cœnobium S. Ildorici Legionensis cuidam Novitio Canonico Regulari apparens dicebat: *Dominici diebus propter gloriam Dominicæ resurrectionis, & præcipuis solennitatibus, & quoties pro nobis immolatur Deo hostia salutaris, multi nostrum nulla penâ afficimur, & ad loca ubi corpora nostra jacent, venire permittimur, quæ si in censo vel aqua benedicta in venimus ad persa, tanto perfundimur refrigerio, ut nobis quasi Paradisi quædam requies videatur.* Ita loco cit.

Itaque, si in antiqua lege sancta fuit cogitatio pro defunctis exorare, ut a peccatis, hoc est à peccatorum residuis peccis exolverentur, quanto magis in nova? Si nunc temporis sancta fuit cogitatio offerre pro illis sacrificium, quanto magis nunc? Si sanguis herorum & vitulorum eis prodesse potuit ad expiationem, quanto magis sanguis Christi, qui semetipsum obivit pro spiritu sancto? Hic est sanguis alperlionis & propitiatiois, non solum irrigans hunc mundum, sed etiam purgatorium. Christus Dominus in finem usque sæculi instat Aaronis stat inter mortuos & viventes, seipsium immolans pro utrisque. Ecclesia ergo merito meminit in suis sacrificiis membrorum sibi adhuc per fidei & charitatis vinculum coniunctorum, licet in altero degant sæculo: & quia adhuc egerit lytro & pretio, illud pro illis offert. Et id quidem fecit à mille & sexcentis annis

Hebr.

Nam. 18.

annis

annis, & in finem usque sæculi faciet, quantum libet hæc hæcis oggnant. Nam semper erunt ibi egei aliqui; nec ille locus purgatorius evacuatus unquam fuit, nisi semel, aut iterum in Christi sceli. & Virginis Matris ascensione, tamquam in die coronationis Regis & Regine, in quo carceres solent aperiri; & tunc in libertatem mitti. Interim aliâ frequenter multa millia animarum in libertatem affertur per sacrificia, & per specialem matris MARIÆ intercessionem. Propterea S. Brigitta audivit illam sibi quondam sic loquentem: *Ego sum Mater Dei, & Mater omnium qui sunt in purgatorio, quia omnis pena que debentur pro eorum purgandis peccatis, per preces meas, quæ hæc horâ aliquo modo mitigantur.* Ita ipsa lib. 1. revelat cap. 138.

Maximo autem liberantur numero in hoc die festivo eorum, quia tunc preces & sacrificia certatim Ecclesiæ conferunt, & offerunt ad eorum impetrandam libertatem. Ideo & Malachias Hybernæ Episcopus cuius admirabilem vitam scribit S. Bernardus, interrogatus ubi & quando cuperet mori, his respondit verbis: *Si hinc migro, nusquam lubentius quam unde unâ cum Apostolo nostro resurgere possim.* Cum ipse foret Hybernæ Episcopus, per suum Apostolum intelligebat Hybernæ Apostolum patricium, apud quem commori optabat, ut confugeret cum eo in resurrectionem vite. Addebat vero: *Si peregrinari oportet, & in peregrinatione mori me permittit Deus, elegi Clarâm valem.* Requirit autem de tempore respondit: *Opto emori in die solemnium defunctorum.* Rationem illius dedit, cum iam infirmus foret, his verbis: *Non parum mihi spectrepositum est in illa diequâ mortuus tanta à vivis beneficia impenduntur. Vorum itaque ejus impletum fuit.*

PARS I.
Orate pro
mortuis
aut salu-
bris.

EX dictis patet, quàm sancta sit, maxime in die isto, cogitatio pro defunctis exorare, vide nunc quàm etiam sit salubris. Primum quidem salubris ipsi animabus, quæ & jure quodam nostra exposcunt suffragia. O si eorum gemitus, qui ad nos dirigitur, corde perciperemus! Longe majori charitate & fervore eis subsidium impetiremus. Sed multis contingit quod olim populo Israelitico, qui dum idolo Moloch immolant pueros suos, non audiebant eorum teneras voces, vel atroces ululatus, ob tympana circumstrepentia; ideo enim tunc tympana pulsabantur, ut ad commiserationem matres vel parentes non commoverentur. Sic & mundus circumstrepens suo tumultu, & aures mundanorum sua implens voce & sonitu, impedit ut audiantur, aut considerentur, gemitus animarum in penis agentium, licet propinquæ sint & affines qui iure suo auxilium deposcant. Quod si toto anni decursu surdi nonnulli, saltem in hoc die, adeo animabus salubri, aures aperiant & cor ad eis compatiendum & subveniendum, in quo Deus decrevit multis modis facere misericordiam, si viventium pia interveniant vota,

Audi quod hac de re in Chronicis FF. Prædicatorum legimus, *Quidam illius Ordinis, cum die Animarum concionaturus, pridie studio sese addixisset, & ruminaret motiva efficaciam quibus corda plebis commoveret, apparuit, ei quidam Frater defunctus, missum se afferens in animabus purgatorii, obsecrantibus quatenus efficaciter commendaret preces & suffragia ad liberationem earum tendentia: Deum enim eo die decrevisse magnâ uti misericordiâ, si eorum intercederent suffragia. Ac in speciali rem aperiens dicebat: *Hodie quindecim millia à penis eripientur.* Quam apparitionem & admonitionem cum retulisset Concionator, multorum animos validissimè ad pietatem & compassionem commovit. Similiter eam F. Ioannes de Alverna, Vis sanctus, Ord. Minorum, in die Commemorationis animarum magnâ charitate & compassione sacrificium offerret, vidit tunc numeras animas, ceu multitudinem scintillarum deignita fornace procedentium, in Cælos evolare. Telsis est S. Antonius 3. p. 24. c. 28. ex Chronicis Min.*

Secundo, salubris est hæc oratio, non solum defunctis, sed etiam nobis ipsis. Prodest enim nobis ad augmentum gratiæ & charitatis. Prodest illis ut satisfactoria, nobis etiam ut meritosa est. Atque ulterius in hoc nobis proficua est, quia sic cordi nostro insiguit pressus memoria mortis, si corda orems & rememoremur quæ geruntur coram oculis nostris. Monemur enim compunctionis ad poenitentiam, & preparationis ad mortem, ut geruntur nostræ providemus, & in illa loca tenebris horrida, cruciatu atrociam, non eamus. Hoc officium defunctorum nos crebro admonet, si in lectionibus, si in Responsoriis. Quid enim aliud indicat illud: *Parce mihi Domine, nihil enim sunt dies mei: Peccavi. Quid faciam tibi, o cunctus hominum?*

Quare posuisti me contrarium tibi, & factus sum inimicus ipsi gratiæ: Ecce nunc in pulvere dormiam, & si mane me quaesieris, non subsistam. Quid rursus aliud monet il. ud: *Dimitte me, ut plangam dolorem meum antequam vadam, & non revertar, ad terram tenebroriam, &c.* Et iterum in Responsio 10: *Hi mihi, Domine, quia peccavi nimis in vita mea. Quid faciam miser, quò fugiam nisi ad te Deus meus?* Similia multa toto decantantur officii decursu, non solum in persona defunctorum, sed etiam ex parte nostra ut commoveamur, & commoneamur. Sic etiam docemur repræsentare oculis mentis nostræ defunctos, cum gemitu nobis penas atroces quas patiuntur exponentes, ut muneri nostro satisficiamus, tam erga ipsos, quos manus Domini tetigit, quàm erga nos; ut dum nobis minatur, eam emendatione vitæ divertamus. O si Dominus mitteret vel unam animam illis flammis cinctam, ut factio ipso, & non solum verbis, exponeret nobis cruciatum Purgatorii, quanta cum efficaciam illud efficeret, quàmque ferio de nobis cogitarem? Equidem Epuloni petenti ut mitteretur Lazarus ad domum Patris sui, & ad Fratres suos pro eorum conversatione

Luce. 16.

versione, respondet Abraham: *Habent Moysen & Prophetas, audiant illos.* Nonne tamen replicat: *Non Pater Abraham, sed si quis ex mortuis erit ad eos, penitentiam agens?* Nemp̄ pro exccatū videri poterat efficacior doctrina à defuncto tradita, quam librorum sacrorum lectio. Sed cum Deus ad miracula non teneatur, & fides non satis instruat, repræsentat nobis Ecclesia in officio vocis ipsorum defunctorum, ut efficaciter cor nostrum penetret, & maxime in die isto ipsorum. Additque vocibus caremoniis exteriores, pulsum lugubrem campanarum, cenotaphia in medio templorum erecta, sive repræsentationes mortuorum, vestes pullas & funebres; aliaque multa mortis & penitentia nos commonentia, ne veniamus in locum tormentorum.

3. Tertio, *Salubris est cogitatio pro defunctis exoratio*, quia animæ illæ cum sint predestinatae, & in statu gratiæ confirmatae, certo liberabuntur: si autem nostro liberentur subsidio, non erunt ingratae, sed adepta beatitudine reddent gratiam pro gratia, memores nostri apud Deum, quinimò Deum in eorum gratiam nobis ex eo tempore, quo pro ipsis oramus, benefacere, exploratum est. Propterea etiam Ethnici dixere, non solum vivis, sed & mortuis beneficia impendi oportere. Et notabile est quod hanc in rem Simonides inter antiquos enarrat de seipso. *Iter faciens inveni cadaver obiectum feris; miserus, curavi inhumari.* Post aliquod tempus eum decessisse profectus per mare, apparuit mihi nocte procedente de funtibus illis. *Et dixit: Noli ascendere navem illam, quia mox submergetur.* Insinuavi id sociis, sed ludibrio habuerunt. *Vix autem portu egressi erant, & exccatō pestate exortā perierunt.* Si Ethnico viro id benefici præteritum fuit, ob humanitatem eadaveri impensam: an irremuneratum erit quod à Christiano animabus pie defunctis subsidium impensum fuerit? Absit. Quinimò benedictus erit à Domino, qui gratiam quam præbuerat vivis, servavit & mortuis.

4. Quarto, *Salubris est cogitatio pro defunctis exoratio*, quia qui frequenter & ferventer orant pro defunctis, hinc consequuntur remunerationem ubi discesserint, ut & ipsi viventium pietate fruantur. Si enim ad locum expiatorium contingat eos venire, multos habebunt orantes pro se, qui à Deo suscipiantur, & exaudientur. Contra qui segnes hac in re fuerint, etiam raros invenient pro se peccatores, vel torpidos; ita in compensam negligentia Deo iuste dectente, ut eadem mensura eis remeriat, quæ alios mensi fuerunt.

5. Quapropter pia est opinio Cardinalis Caietani, asserentis Missas quæ generaliter pro defunctis offeruntur, illis maxime produsse, qui in carne mortali degentes sollicitudinem adjuvantis defunctis impenderunt. In Chronica S. Francisci lib. 9. c. 2. 2. refertur, Religiosum quemdam post mortem cuiusdam e suis sodalibus apparuisse, & significasse se graves in Purgatorio pati cruciatus, eò quod dum

viveret, in recitandis precibus pro defunctis negligens foret, ideoque nihil sibi profuisse Missas pro se oblatas, sed Deum in pœnam negligentia alius fructum applicuisse.

6. Postremò dicamus, *Sanctam & salubrem esse cogitationem pro defunctis exorare*, quia sic semper Sancti fecere, idque saluberrime & efficacissime. Declaremus id nonnullis exemplis.

7. Augustinus in libro confessionum refert, matrem suam S. Monicam, morti jam proximam, hoc unice experuisse, ut ipse cum suis ad altare meminisset defunctæ matris. Sciebat nimirum, quam sancta & salubris sit cogitatio pro defunctis exorare, quamque efficacis id sit ad peccata solvendum, sive pœnas peccatis debitas, & ad removendum omnem obicem remorantem animas ab ingressu gloriæ, cui suspirabat medullitus.

8. Bernardus in vita S. Malachie Episcopi Hibernicæ testatur ipsius precibus animam sorori: e locis Purgatorii liberatam, & aggregatam candidatorum cœtui, qui eam expectabat. De hac re sic loquitur Bernardus: *Nonne tibi videtur Malachia oratio vicem quodammodo effectoris exhibuisse celestibus portis, quando peccatrix mulier fratrem obtinuit amicum, quod suis meritis negabatur?* Hoc planè Sacramentum in terra relicum usque ad consummationem sæculi, potens est peccata consumere, debellare ob vitas potestates, inferre cœlis vententes de terra. Vide Bernardum latius c. 6. vitæ Malachie.

9. Thomas Aquinas agebat Parisiis, & orationi incumbere. Apparuit autem ei soror, seque in locis Purgatorii cruciari dixit, orans ut sacrificia & preces pro ipsa Domino offerret. Curavit vir sanctus eorum petitioni satisfacere, tum per se, tum per FF. preces interjecto temporis aliquando spatio, Romæ se rursus visendam obtulit, indicans se à pœnis liberam agere in beata vita. Interroganti autem S. Thomæ de duobus fratribus, respondit, Arnoldum vero habitare in cœlis. Sed & hoc adiecit: *In quoque frater, brevi nobis iungetur; sed major te expectat gloria, ob susceptos pro Ecclesia labores.* Suius 7. Martii.

Verum non solum pro agnatis & amicis nobis orandum est, sed universim pro omnibus, Gratiissimumque Deo est, & Sanctissimum magna compassione ducamur, orando pro illis pro quibus specialis oratio non offertur ab iis qui tenentur & negligunt. Cum Sancti in cœlo avidè expectent suas restituti ruinas, complerique numerum electorum, gratissimum illis est, si ad id cooperemur, iuvando defunctos, quos expectant tanquam concives suos. Si hoc beatus gratum est, tam hominibus, quam Angelis, etiam Deo non potest non esse acceptissimum qui & specialiter quamdoque excitat nonnullos ad id peragendum omni conamine & fervore. Audi de sanctis Belgii faminis historias habere admirabiles.

S. L. ydwi

Salubre est...

Roth. 1.

Salubre est post mortem.

S. Lydina cogitabat frequenter (inquit scriptor vitæ ejus) *quævis sanctum & salubre sit oratio pro mortuis, qui sunt in regione expiationis, non ad perditionem, sed ad purgationem non ad destructionem, sed ad castigationem.* Itaque arreptis armis spiritualibus eis supplicat ferre connitebatur. Saepè in spiritu rapta vidit illarum pœnas, & commiseratione ducta continuos lacrymarum dabat imbres optabatq; in se transferri illarum pœnas, dicens Domino magno animarum zelo: *O si possem, Deus meus carnis & sanguinem meum dare pro animabus illis quas tu castigas!* Orabat pro his suspirabat, vigilabat, sacrificia offerri curabat, se totam in holocaustum offerrebat. Nocturno quodam tempore in spiritu rapta ad locum pœnarum, videbat summâ compassionem torqueri animas globosque igneos in sublimem efferi. Rogavit autem Angelus quandam demonstrans ei animam, num eam juvare vellet? Respondit, se per quam velle. Cui Angelus: *Oporet te per medias transire flammâs. At illa Lubens, inquit, faciam.* Cùm ergo pertransisset, vidit animam pœnis eripi & exultantem in caelos proficisci. Vide apud Sur. 14. April. part. 2. c. 2. vitæ ejus.

B. Maria Ogniacensis similiter in lampade cordis sui ignem charitatis oleo misericordiae jugiter fovebat, ne forte cum fatuis virginibus abique oleo deprehensa, à nuptiis aeternae jucunditatis excluderetur. Pia autem ancilla Christi pietatis visceribus tota affluebat erga eos qui in Purgatorio torquebantur: nec contenta suis precibus, etiam aliorum preces & sacrificia pro eis efflagitabat. Propter ejus ergo charitatem multas animas Deus è pœnis eripuit. Testis est Iacobus de Vitriaco in vita ejus.

*Ex vivo in
vita Lut
gardis.*

Lugardis eodem vixit tempore, eademque flagrabat charitate. Cui propterea apparuit Innocentius III. Pontifex summus, ut ejus suffragia exposceret, ac sic à pœnis liber exiret. Quod factum est. Deo Virginis preces exaudiente, ad quam specialiter summum Ecclesiae Rectorem destinaret, ob zelum quo ardebat erga animas Purgatorii. Testis est Thomas à Cantiprato, Cameraci Suffraganeus, Scriptor vitæ ejus.

At inter omnes excelluit S. Christina, *Mirabilis* nominata, quæ è vivis sublata, cùm deducta fuisset ab Angelis ad Purgatorii locum, ibique vidisset horribilia tormenta quibus animæ cruciabantur, hanc optionem accepit à Deo: *Optionem tibi facio, inquit Dominus, vel nunc in æternum apud me permanere in gloria vel redire ad terras, ibiq; harum animarum pœnas luere, & eas liberare: atque efficere tuae penitentiae exemplum, ut homines à suis facinoribus respiciant, & ad me convertantur. At sic peractis omnibus, ad me reverti poteris multis auxiliis meritorum cummis.* Illa verò illico respondit, se ad corpus vellem reverti illius rei causa; ac reverentia, admirabile pro animabus illis subiit penitentias. Vidisses illam nunc in ardentem fornacem sese projicere, nunc

in cacabos bullienti aqua plenos, nunc sub aquis gelu confictis multos dies herere, nunc in alis rotisque molendinorum volutari, nunc in patibulis inter latrones per aliquot dies dependere, & multa alia admirabilia pœnitentiæ opera explere. In his autem omnibus tantos persequebatur dolores, ut instar parturientis quandoque altissime ejularet: sed tamen illæsa semper, ad novos dolores integra, ex igne & incendiis emergebat. Vide vitam ejus apud Surium 23. Junii cap. 3. & seqq. quam laudat Iacobus de Vitriaco Cardinalis. O certe charitatem plane admirabilem, optare à Dei visione separari, quantum illi placuerit, & cruciatus indicibiles interiri pro salute animarum purgandarum! An non igitur & hæc poterat dicere simili charitate, quæ Apostolus Paulus: *Optabam anathema Rom. 9. esse à Christo pro fratribus meis!* Propter Christum à Christo ad tempus divelli non tenebat, live ejus visione privari, ut multos Christo lucrificeret. O admirabilis Christina, & nunquam satis laudata Christina!

Inspira nobis, Domine frequenter hanc sanctam Conclusio.

& salubrem cogitationem, ut cum fervore & zelo exemplis Sanctorum tuarum invitati, pro defunctis oremus, qui seipso juvare non possunt. Fac ut adimpleamus perfectâ charitate meritum piæ Matris nostræ Ecclesie, continuo nos admonentis, ut miremur fratrum nostrorum, qui ex eodem sanctæ genetricis utero prodierunt, offerendo preces & subsidium opportunum piorum operum pro eorum liberatione & plena expiatione. Hæc est voluntas tua, ô Iesu Salvator & pie Domine, quia & horum, intervenientibus suffragiis nostris, cupis miserericordiam & ipsi fratres tui sint, & membra tua, fidei, spei, charitatis vinculo tibi nobisq; conjuncta. Offerimus ergo pro illis tuam sanguinem, melius loquentem quam sanguis Abel contra fratrem. Ille clamabat in cælum pro vindicta: ille clamavit in cælum pro misericordia. Ille resperus impiavit innocuam antea humum: ille est sanguis alperfusionis, qui expiat terram & purgatorium. Ille cessit effundenti in augmentum & pondus damnationis: ille cedit nobis in lytrum & precium redemptionis. Tu illum semel obrulisti in ara crucis pro omnibus in pretium & redemptionem: sed rursus quotidie vis à nobis offerri, tam pro vivis quam defunctis, in precii hujus à te acquisiti applicationem, ut per illum nos absolvamur à delictis, illi exolvamur à pœnis. Respice ergo fratres nostros, tuosque jam impotentes solutioni, nec despice eos, nostrasque pro eis preces: sed cruore, quem fudisti pro eis, persolve inter grum debitum, ut liberi è retro carcere, Te cum Beatis valeant æternum collaudare, & pro nobis miseris exorare, ut tandem ex ipsis & nobis fiat unum ovile, unum regnum, una Ecclesia triumphans, cui præsit unus Pastor unus Rex, unus Salvator & Mortis Triumphator in sæcula sæculorum,

